

— ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 22 czerwca 2010 r. Postanowieniem tym skarga mająca na celu zasądzenie naprawienia szkody, którą wnoszący odwołanie miał ponieść w związku z odmową zwrotu przez drugą stronę postępowania kosztów poniesionych przez niego w sprawie T-18/04 Marcuccio przeciwko Komisji została odrzucona ze względu na oczywistą niedopuszczalność.

Na poparcie żądań wnoszący odwołanie podnosi dokonanie błędnej i nieracjonalnej wykładni pojęcia wniosku w rozumieniu art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników, całkowity brak uzasadnienia wraz z wypaczeniem okoliczności faktycznych a także dokonanie błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego kosztów postępowania, których zwrot przez jedną z jego stron został zasądzony przez sąd.

Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie kontradyktoryjności postępowania i prawa do obrony oraz okoliczność, że SSP nie wypowiedział się na temat niektórych jego żądań.

**Skarga wniesiona w dniu 3 września 2010 r. —
Rubinetteria Cisol przeciwko Komisji**

(Sprawa T-368/10)

(2010/C 288/110)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Rubinetteria Cisol SpA (Alzo Frazione di Pella, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Pinnarò)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji C(2010) 4185 z dnia 23 czerwca 2010 r.;

— ewentualnie zmniejszenie grzywny do bardziej odpowiedniej kwoty jeżeli Sąd nie stwierdzi jej nieważności;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Decyzji zaskarżonej w niniejszym postępowaniu dotyczy również sprawa T-364/10 Duravit i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi następujące zarzuty:

I. Naruszenie i nieprawidłowe zastosowanie art. 101 TFUE i art. 53 EOG

W tym względzie skarżąca twierdzi, że w części dotyczącej Cisol decyzja jest całkowicie błędna, ponieważ Cisol nie była członkiem kartelu (choćby nieświadomie) ograniczając się do wymiany informacji handlowych, które nie są poufne ani zastrzeżone i (w prawie wszystkich przypadkach) dotyczą decyzji podjętych niezależnie, które były już na rynku znane.

II. Naruszenie zasady proporcjonalności i równości

Zdaniem skarżącej Komisja pominęła fakt, że czynniki takie jak rola, udział, odpowiedzialność, korzyści itd. przedstawiają się różnie w przypadku każdego z producentów. W niniejszym przypadku pozwana nie wyjaśniła dlaczego wobec Cisol należy zastosować maksymalną karę w sytuacji gdy: i) Cisol nie była członkiem jednego z dwóch związków (Michelangelo); ii) nigdy nie utrzymywała kontaktów dwustronnych; iii) nie uczestniczyła w spotkaniach, podczas których zajmowano się wszystkimi trzema produktami (lecz jedynie w takich, które dotyczyły armatury i artykułów ceramicznych); iv) zawsze przypadał jej nieznaczny udział w rynku.

Co się tyczy ustalenia wysokości grzywny skarżąca utrzymuje, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę i ustalić konkretny wpływ naruszenia na rynek i poszerzenie zakresu właściwego rynku geograficznego a także wziąć pod uwagę rzeczywiste możliwości ekonomiczne Cisol w zakresie zakłócenia konkurencji oraz konkretnie posiadane przez nią wpływy.

Skarżąca podnosi również, że podstawy obliczenia, którymi posłużono się w ramach ustalenia wysokości grzywny były błędne a także iż okoliczności łagodzące nie zostały wzięte pod uwagę.